

Танак слој већ позне зиме прекрио је слојеве ораница, ретка стабла и кровове, преко којих су се назирали црепови, поцрнели од маховине и увелико нагрижени зубом времена.

Низови уцерица које се ни по чему нису разликовале. Можда их је спајала судбина људи који су обитовали у њима. Неки су једноставно били ту као спуштени из неког другог света, никада нису осетили сласт бољег живота, више су били оријентисани на придошлице које су им изгледале малограђански занимљиве. За све што је требало рећи обраћао се један од њих, који је у том тренутку био нешто речитији од осталих и иступао као предводник. Он је водио главну реч, а остали су само коментарисали својим простим очним опажањем. Били су то људи који су изгледали као крдо које је говорило пренаглашеним акцентом забачене руралне средине. Језик скучен, у сваком смислу, фондом речи, акцентом и непознавањем

граматике, која је за њих била као далека звезда. Нико од њих није ни помишљао да су припрости и необразовани, а нису се ни трудили да било шта учине ради личног напретка, ни у чему.

Жене су биле мање-више дебелушкасте, масне, налик на сланину, коју су често трошили, мастећи притом и руке и уста, а богме и све око уста. Зобрађене шареним марамама. У распараним сукњама, смешно протканим старомодним коцкицама и, вероватно, давно шивеним. Као да су се утркивале која ће носити некуснију одећу! Опасане кецеље биле су, у ствари, заштитник тих сукања, па ни оне нису по нечистоћи одскакале од остале одеће. Горњи део одевних делова редовно је био претесан. Између раскопчаних дугмића назирале су се груди, које су се веровато само њима чиниле лепим, али су од дојења деце набрекле, опуштене. Кожа, као да је то нормално, показивала је, такође, да ниједан део њихове одеће није пристајао једној пристојно одевеној жени, чак и кад је животна средина сеоска.

Нека друга села су била напредна, праве варошице, сасвим су се приближавала граду по начину живота (по новим стварима и телевизорима, који су тада били прави спектакл!). Ово

село било је другачије, давно застало у времену.

Но, немојте мислити да неке од ондашњих житељки нису умишљале да су даме, имале су право на то, бар у својој необузданој машти. Иако су на ногама имале зарозане чарапе и каљаче које су упадале у блатњаву земљу, јер је улица остала онаква какву су је досељавањем затекли. И додатно још избраздана коњским запрегама и тракторима. Али то никоме није сметало. Било је битно да трачарењем једна другој, иза леђа, нађу ману, чак иако је никада и ни у чему није имала.

Мужеви су били огрубели. Од ране младости оптерећени тешким пољским радовима, најмање пажње су полагали свом физичком изгледу. И, како то обично бива, псовкама су засипали своје жене, а оне су од силног испијања кафе касиле са спремањем ручка, па кад би их салве псовки малтене „ошуриле”, извлачиле су се на невероватне начине. Лаж, наравно, никада није дубока за паметног човека, али овде је лако пролазила. Потицале су из породица налик њиховим, истог корена, навика, менталитета, зато и није било очекивано да ће ико у тој заједници бити много бољи у односу на оног другог.